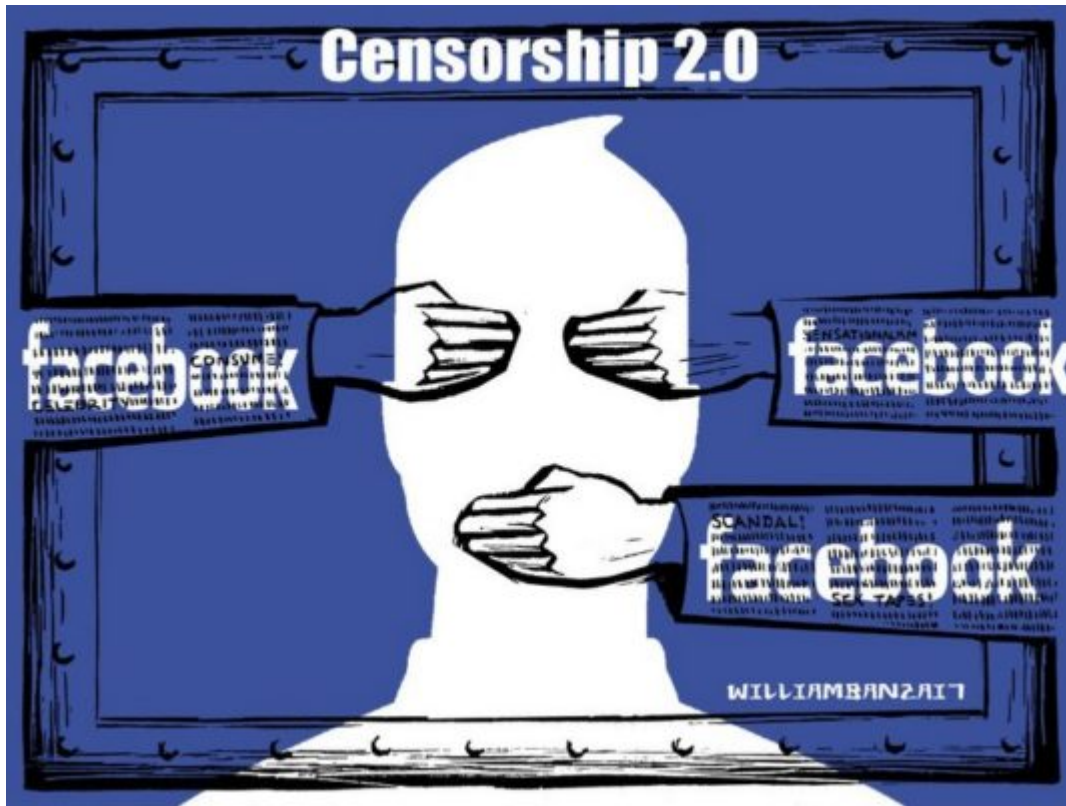

Dan Diaconu: Noua luptă de clasă

🕒 Acum 8 seconds 👁 1 Vizualizari 📖 8 Timp de citire

În nebunia pandemiei devenise extrem de uzitată înfierarea bătrânilor. „Ce caută ăștia pe stradă?” – urlau idioții utili ai propagandei de parcă străzile erau monopolul exclusiv al celor care aveau meritul unei vârste inferioare. Niciunul dintre cei care „înfierau tovărășește” nu și-a pus vreodată întrebarea dacă ai vreun drept tu, ca individ, să-i spui altuia care sunt riscurile la care are dreptul sau nu să se expună. Deloc întâmplător, aceiași imbecili sunt susținătorii eutanasierii. Desigur, când vor ajunge la vârstele respective își vor schimba brusc opiniile, fără a realiza însă că imbecilitatea lor a stat la baza viitoarei terori.

Dincolo de prostie, ceea ce vedem este, pur și simplu, un efect al propagandei. E greu să cauți vreo justificare în comportamentul oamenilor, la fel cum e inutil să mai analizezi „aparatul logic” din spatele masei aberante de opinii care sunt ventilate în zona publică. Absolut tot ceea ce vedem este apanajul propagandei, iar propaganda nu are logică și nici măcar coerență – alta decât realizarea scopului său precis. De aceea propaganda este eficientă. Ea urmărește un singur element, perfect măsurabil: obținerea rezultatului comandat, iar pentru asta adoptă orice e imaginabil sau nu. Cei care intuiesc scopul stau pe margine și râd văzând incongruențele propagandei. Doar că toate aceste incongruențe sunt elemente perfect ținute care au ca scop detonarea anumitor segmente din masa necesară îndeplinirii scopului său final.

Dintre toate elementele, cel mai prezent în zona noastră de influență este cel al luptei de clasă. E vorba de o luptă de clasă generalizată, care are ca scop înfierarea unei anumite categorii, astfel încât cei neincluși să se

Dacă obiectul luptei comunistilor era emanciparea „clasei muncitoare”, identificându-se dușmanul comun în celelalte „clase privilegiate”(burghezii, boierii, chiaburii etc.), acum lupta se generalizează. Bătrânii sunt noii „burgheji”(sic!) deoarece „*ies în oraș în plină pandemie răspândind boli*” sau, mai nou, „*pentru că sunt beneficiari de pensii*”. Nu pierd timpul asupra logicii sloganelor pentru că imbecilitatea propagandei nu trebuie să facă obiectul *demsacării*. Oricine știe că sloganul propagandei e idiot, illogic, irațional, dar ... eficient! „Lupta” bătrânilor împotriva tinerilor este, de asemenea încurajată. Scopul este acela de a determina o acțiune din partea tuturor.

O altă față a propagandei sub stindardul „luptei de clasă” este cea dintre cei care-au emigrat și cei care-au rămas. Propaganda este una importantă, susținută fiind de statele beneficiare de politica de „brain drain”. Cei din țară sunt „educați” să-i înjure pe cei care-au plecat: ba că nu sunt patrioți, ba că au trădat, că nu știu pe ce lume sunt s.a.m.d. Instrumentarea unor furturi electorale punând în față „mișcările diasporei” au fost alte chestiuni care au urmărit distrugerea imaginii celor care muncesc în străinătate. De partea cealaltă, cei care-au emigrat sunt încurajată să-i vadă pe cei rămași ca pe niște rudimentari, niște proști înapoiți și „refuzați la export” pentru că „nu-i duce capul să facă ceea ce fac cei care-au plecat”. Rămăși în țară sunt așadar cei mai incompetenți, care nu au căutare pe piața muncii din afară, niște indivizi tributari unei gândiri limitative, niște ratați care tipă resentimental și gratuit împotriva diasporei.

„Meciul” este unul absolut aberant deoarece, la nivelul de emigrare din România, nu cred că mai există vreo familie care să nu aibă rude apropiate plecate din țară. Astfel, războiul instrumentat de propagandă este unul absolut illogic deoarece românului îi este simplu să înjure un necunoscut, dar când vine vorba de propria familie – chiar și atunci când există diferențe majore sau chiar dușmăanii – n-ar rosti pentru nimic în lume invective în public asupra apropiaților săi. De fapt, întregul conflict este întreținut deoarece o migrație inversă a românilor ar provoca daune iremediabile economiilor în care activează. Dacă românii s-ar întoarce din Italia, picajul economiei de-acolo ar deveni de coșmar. Iar acesta e doar un exemplu. De partea cealaltă, golirea României de populație servește de minune dezideratului de metisare într-o zonă în care astfel de ideologii n-ar fi prins niciodată. Umplerea țării cu „muncitori” nu e decât o mască pentru strămutarea aici a unor populații în vederea metisării conform planului deviantului Kalergi. Și astfel, în timp ce românii fug către o viață aparent mai bună, pe la spate li se fură țara. De fapt asta e realitatea, iar când vor dori să se întoarcă se vor trezi că țara nu mai e lor.

Desigur, celor rămași în țară li s-ar putea aduce argumentul că aş putea spune că e oamenii plecați la muncă aiurea, de multe ori, au sentimente patriotice mai puternice decât cei rămași în țară. Mulți dintre ei sunt mai radicali decât orice român de-aici care înfierează dușmanul extern. Și au motive să fie radicali deoarece au parte zilnic de frustrări și nedreptăți. Desigur, sunt și mulți români care sunt tratați corect. Ar fi nedrept să nu recunoaștem că, de multe ori, societatea de acolo se comportă mult mai puțin aberant decât cea de-aici. Însă nu e obligatoriu ca românii care au parte de un tratament corect să-și piardă sentimentele de apartenență. Din contră, mulți se gândesc ca după ce ies la pensie să revină în țară. Acum, desigur, nu trebuie să idealizăm.

Există o groază de frustrați care ajung să pună nerealizările lor pe faptul că „țara e de vină”. Sunt cumva simetrice celor care, în țară fiind, pun nerealizările proprii pe seama celor plecați. Să fim serioși! Frustrările

În mod normal, lupta oricărui politician ar trebui să fie aceea de repatriere a românilor. Asta mai ales în condițiile în care sunt clase întregi de români care pot fi readuși în țară pe salarii similare celor din afară, beneficiind totodată de confortul de a fi acasă. Dar cine să facă asta? Marionetele intereselor externe?

O altă față a luptei de clasă răsare acum în înfierarea celor care beneficiază de scutiri fiscale. Desigur, IT-iștii sunt principala țintă. Există însă facilități similare în construcții. A trebuit să vină un cretinel precum Ciolacu, care să se transforme în „justițiarul” fiscal al României. Acum, sincer să fiu, sunt unul dintre cei care au criticat IT-iștii pentru că mai mereu au fost împinși în față la toate „manifestările civice”, comportându-se precum oile. Doar că realitatea fiscală e cât se poate de în favoarea lor. Indiferent de calculele care s-ar face, renunțarea la facilitățile acordate IT-iștilor întoarce mai puțini bani bugetului decât menținerea acestora. În plus, firmele pe care IT-iștii își încasează drepturile salariale pot fi mutate foarte simplu în Bulgaria, iar statul român s-a lins pe bot de niște fluxuri financiare.

Cu mult mai grav stau lucrurile în domeniul construcțiilor. Aici facilitățile au adus înapoi o groază de români. Renunțarea la facilități va face ca acei oameni să plece din nou din țară, pentru ca în locul lor să fie continuată politica de mutare de populații străine pe teritoriul României. Desigur, propaganda „luptei de clasă” servește acum scopurilor inepte ale pigmeului Ciolacu. Ceea ce pot să vă spun încă de pe acum este că absolut toate măsurile vor avea repercusiuni grave asupra situației economice din țară, conducând la un picaj economic și la și mai multă sărăcie.

Mulți arată cu degetul către zona bugetară. Iată, alt element al „luptei de clasă”. Vă mai amintiți *„privatul slab care-l ține în spate pe bugetarul gras”*? Ce s-a întâmplat în urma campaniei cretine a lui Băsescu? Cumva cea mai mare cădere economică din perioada postdecembristă? Cui i-a servit cu adevărat campania „bugetarului gras”? În primul rând FMI-ului și șmecherilor din zona bancară – aproape 100% externă – care s-au abonat brusc la beneficiile intrării artificiale a României în lista țărilor cu datorie medie-mare. Câți dintre românii care-i înfierau pe bugetari au habar că împrumutul de la FMI a servit strict îmbogățirii băncilor străine? Câți mai au habar că operațiunea a fost ordonată de mafiotul ăla care era cocoțat în vârful unei bănci austriece, cel care-a transmis transparent, prin presă, politicienilor-manea de-aici că *„trebuie să bage lichiditate în sistem”*? Ce a însemnat asta? Statul s-a împrumutat cu o sumă gigantică de la FMI, banii ajungând la Banca Națională. Banca Națională furniza lichiditate băncilor comerciale, care, la rândul lor, împrumutau cu dobânzi grase statul român. Și uite-așa, printr-o suveică de doi banii, România a intrat în tăvălugul ucigătoare a datoriei publice.

Tot ceea ce-ați citit în articolul de azi reprezintă realitatea obsedantă a lumii în care trăim. Propaganda a ajuns să facă ravagii în societate. Iar cel mai mare ravagiu este cel al oamenilor care nu conștientizează că sunt, din nou, subiect al unor experimente imbecile. Sunt nenumărate fețe ale propagandei. Azi v-am prezentat una, care e printre cele mai eficiente. Există însă nenumărate alte propagande de care ne vom ocupa în articole viitoare. Pe moment vă rog doar să rețineți această schemă și să încercați pe cât posibil să nu-i mai cădeți în capcană!

Autor: Dan Diaconu

Cours: <https://broodwin.blogspot.com/2009/10/les-cours-de-classes.html>

editor